

kammeret for at tage sine Toiletsager og nogle andre Smaating. Da han kom tilbage, stod hun henne ved et af Vinduerne med Ryggen til Stuen.

„Ja, saa gaar jeg altsaa hen paa Kroen,“ sagde han og gik hen til hende for at sige Godnat. Hun vendte sig ikke, og han kyssede hende to Gange paa Kinden, uden at hun gengældte hans Kært tegn. Men da han vilde gaa, holdt hun ham tilbage ved Haanden — tavs men besluttet.

Han saa spørgende paa hende.

Da drejede hun Hovedet om mod Træsøfaen og sagde:

„Du kunde vel egentlig sove paa den. Saa havde jeg dig dog i Nærheden og kunde passe paa dig. Det Værtshusliv holder jeg ikke af.“

Per bøjede sig ned over hende. Endnu ikke helt sikker paa, om han ogsaa havde forstaaet hende rigtig, vilde han se hende ind i Øjnene. Da lænede hun sig ind til ham og trykkede hans Haand mod sit Hjerte.

Den næste Morgen vækkedes hun af Solen, der skinnede ind til hende gennem Vinduestremmerne. Hun løftede sig paa Albuerne og saa sig omkring med forbavsede, vidt opspærrede Øjne. Døren til det andet Værelse stod paaklem, og da hun hørte Nogen varsomt pusle derinde, smilte hun.

„Per!“ kaldte hun muntert.

Ved Lyden af hans Skridt foer Blodet hende et Øjeblik til Kinderne. Men allerede før han aabnede Døren, havde hun strakt sin Arm ud imod ham.

Han traadte stille ind og lagde sig paa Knæ ved Sengen. „Hvor du har sovet godt!“ sagde han og greb hendes Hænder.

„Ja, kan du begribe det! Jeg, som i det sidste halve Aar ikke har kunnet sove nogen Nat uden at have taget mit Amylen, jeg har næsten ikke vidst af mig selv at sige fra det Øjeblik, du gik fra mig . . . Men du? Du er paaklædt og har allerede været ude, kan jeg mærke. Dit Haar lugter saa morgenfriskt.“

„Jeg har blot gaaet lidt derude paa Altanen. Jeg vilde ikke være for langt fra dig.“